

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris Thomæ à Jesu ... Opera Omnia

Homini Religioso Et Apostolico Tam Qvo Ad Vitæ Activæ, Qvam Contemplativæ functiones utilissima, Duobus Tomis Comprehensa. In Qvibvs Singvlari Pietate, Varia Ervditione Clariori Et Breviori Stylo Continentvr Et Explicantvr ...

Tomás <de Jesus>

Coloniæ Agrippinæ, 1684

Capvt XIII. Legem Alcorani irrationabilem esse, ex parte formæ, hoc est ordinis & styli.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38601

poralique potentia fulciatur. Aliud est etiam hujus violentiæ argumentum, ut etiam ipse Ricardus refert: Quod quando Saraceni conveniunt, ut eos legem Magister doceat; ipse primum nudans enssem, eum quem nudatum manu detinet, vel in quodam eminenti loco ponens quoad finierit, eos docet: ut & sic clarius suadeat Mahometi doctrinam, potius gladio, quam ratione nisi.

Hæc est propaganda Mahometicæ legis ratio, aliena & contraria ei, quam Sancti Apostoli, & primi Ecclesiæ fundatores præmonstrant: qui non ferro, ut inquit Augustinus, sed ligno; non morte minitendo, tormenta inferendo, sed obediendo potius, & supplicia, martyria, mortelque perferendo Ecclesiam plantaverunt, ut latius diximus lib. 2. & dicemus infra; Maxime quia cum fides requirat affectum, sive assensum voluntatis, secundum illud Apostoli: *Corde creditur ad justitiam*: & voluntas cogi non possit; quomodo igitur credent, qui vi & armis coguntur fidem recipere? cum ipse Dominus maxime ab homine cor quærat: juxta illud. *filii prave mibi cor tuum*. Ex quibus non obscure deducitur Alcorani legem esse injustam, & iniquam: cum sit causa caedis, rapinæ, & perjurij, alio umque scelerum.

cap. 12.
lib. citat.

Quod si aliquando prohibeat rapinas, perjurium, & alia, ut inquit Ricardus; tamen hæc prohibitio potius permissio quædam est. Dicit enim, Ne faciatis mala, non enim placent DEO; si autem feceritis, ipse est misericors & miserator, & facile vobis parcat. De rapina autem nihil unquam mandavit, ut restituatur, neque talem ipsi consuetudinem habent: sed sufficit dicere Saracenum: *Non est Deus præter Deum*, & *Mahometus Apostolus Dei*. De perjurio autem palam dicit in cap. *Elmin*. id est, *Mensa*: Non imputabit vobis Deus fraudationem juramenti, sed invocationem ejus; quasi dicat, Perjurium non obligat ad culpam, sed ad penam. Et postea subdit: Pro transgressione ejus sufficit decem pauperum educatio, vel totidem indumentum, vel unius captivi redemptio: qui autem hæc non potest facere, ter jejunabit. Ex his autem sequuntur omnia mala: non enim timent rapere, decipere, perjurare, fidem violare; cum Christiano præcipiatur fidem servare etiam inimicis & Infidelibus.

Mahometus autem palam dicit in *Cap. Elmentare*, id est, *negatio*. quod Deus dispensaverit ei, ut non servaret, quod licet juraverat, non amplius, videlicet, ad Jacobi illam quandam accedere: quæ Maria appellatur; & sic pejeravit, cujus remissionis testes sunt, ut dicit ipse, Michael, & Gabriel. Iniqua est igitur lex illa, quam sequuntur omnia mala. Est autem iniqua, quia tot, & tanta mala, & mendacia Deo injungit, & præter prædicta, etiam alia multa turpia & fatua.

CAPVT XIII.

Legem Alcorani irrationabilem esse,
ex parte formæ, hoc est ordinis
& styli.

Legis
Mahometicæ
confusio

Alcoranum Pseudopropheta Mahometus, tanquam legem à Deo datam, ex Judæis, gentibus & Christianis, variè, mixtè, confusèque collectam composuit: eam deinde versibus quibusdam rhythmicis condidit, quo facilis in animos imperitæ multitudinis per suavitatem cantus & rythmi influerent, & firmius eis inhaerent. Nam sicut tradidit quidam nobilis Christianus Arabs,

apud Dionysium Cartusianum lib. 2. qui floruit circa tempora Mahometi, & qui super omnes sui temporis Arabicæ linguæ vim, proprietatem, & elegantiam callebat. Vulgate tunc erat apud Arabes carminibus, & poeticis cantilenis studere: quin etiam verbus facere, tam nobiles quam ignobiles, tanquam quid vulgo usitatum, pronihilo ducebant. Legem suam *Alphulian* nominavit id est, *seclionis*, sive *capita*, simulans legem ad se missam à Deo, non simul datam sibi universam, sed per partes, & intervalla temporum; & ut Sibyllæ folia diversis in locis, & temporibus, discretisq; sententijs: callide videlicet, ne quis in ea scriptura rerum consequentiam, & ordinem, ac rationem doctrinæ requireret.

Primum omnium Oâmen, annis post Mahometum circiter centum, & decem, aliorum Mahometi successorum adjutorio, istam legem in unum quasi corpus, & ad integritatem, quoad ejus fieri potuit, redegit. Arabes appellantur Alcoram, id est, scripturam; per excellentiam videlicet, præcisè scripturam appellati volentes: cum tamen ea sit ex varijs Judæorum, Hæreticorum, & Epicureorum doctrinis, erroribus, fabulis, & blasphemijs, ceu indigestum quoddam chaos: quam tamen legem, ipse ait, descendisse de summo caelo, usque ad infernum caelum, deinde paulatim in terras lapsam esse, & ad se delatam; de quo etiam Deum sermone secum inducit. Inter præcipuos Mahometi amicos, & socios duo fuere apud posteros celebriores: quorum alter vocatus est *Haly*, cujus interpretationem Alcorani sequuntur Persæ: alter nominatus est *Haumar*; quem, ut fidelissimum legis Mahometicæ interpretem cæteri (Turcas dico & Mauros) complectuntur, Persis hostili odio habitis.

Hanc vero legem non esse à Deo, inter alia ex eo præcipue deducitur, quod ea, quæ à Deo procedunt, ordinem & seriem inter se habeant, dicente Apostolo: *Quæ à Deo sunt, ordinata sunt*: quod & experientia testatur, tam in operibus naturæ, quam in sacris Scripturis: Moyses enim valde ordinatè incipit à mundi creatione, & deinde totum Pentateuchum percurrit secundum ordinem temporis & historiarum. Alij autem Prophetæ bene ordinatè: que processerunt secundum ordinem historiarum, vel ad minus, secundum ordinem materiæ. Idem dicendum de Evangelio, quod incipit quidem ab Incarnatione, & Nativitate Christi, deinceps autem de vita & doctrina, & ejus miraculis, & post hæc de morte, resurrectione & ascensione dicit. Alcorano autem omnino nullus est ordo temporis. Neque enim dicit, quibus Regibus, vel secundum quod tempus; neque historia ordo est.

Ac denique adeo inordinatè procedit, ut nemo sit, qui possit reddere rationem ordinis, historiarum, & capitulorum. Et neque materiæ ordo est; nunquam enim unam materiam bene ordinateque pertractat, quinimo ab una materia, ad alteram per suppositionem omnino impertinentem transfertur tanquam abstractus. Sed & neque ordinem habet argumentationum, vel alio cuius demonstrationis: sed omnis doctrina ex suppositione procedit, & supponens quandam propositionem per se ipsam veram, & illa aliam concludit, quæ nihil commune habet cum prima, quale est illud, quod passim ab eo dicitur; Deus excelsus est & bonus, & quod Alcoranus lex est salutis, & Deus est Deus, & quod nullus est alius Deus præter Deum, & Mahometus est Propheta verus. Quæ autem hæc conclusio, Mahometum esse verum Dei servum, & quod Deus est Deus? Unde

Unde Richardus in Alcorano veriffimus cap. 11. Conformationis legis Mahometicæ: ita inquit, Neque remanifcor in toto libro me invenisse unam solam argumentationem, quæ secundum rectam suppositionem, & convenientem ordinem procedat. Nominum autem ordo illic Grammaticè & rhythmicè optimus est: fere enim totus liber metricus & rhythmicus est. Unde & valde gloriatur Saraceni in sic pulchro & ordinato Arabica locutionis modo: & ex his argumentantur, verum Prophetam fuisse Mahometum. Non enim sic ornate scripsisset loqui homo omnino Idiota. Cujus contrarium apparet verius: Videmus enim in divina Scriptura DEUM loquentem cum Moysi, & cum aliis Prophetis, & nunquam huius rhythmi vel versibus huius loquentem. Moysi autem legem, & Evangelium fateretur Mahometus à Deo esse, Deumque Ibroi Moysi, & Christo dedisse: sed hi non sunt metrici vel rhythmi: & nullus aliorum Prophetarum, qui divinam vocem audiverunt, dixit DEUM metricè locutum esse, quod & sapientes, & Philosophi homines adæquatur. Hactenus Richardus.

Et quamvis Davidus veribus Propheticè fuerit locutus, tamen non legimus unquam Deum Davidi, vel aliis Prophetis, veribus rhythmicis prophetas dictasse.

Ac denique, ut paucis concludam, ex prædicta Richardi sententia, nihil pretio dignum in multis Acorani capitulis; multa turpia, turpissimisque verbis conscripta, fabulosa, ridicula quam plurima; ut potius aniles nugæ, quàm lex Dei esse clarè conspiciatur; ideo obiecto & intricato stylo, ut ipsi Mahometus asserat se non totum Alcoranum intelligere: nec alium præter DEUM intellecturum: quis ergo fructus futurus ex ejus usu erit hominibus quod non intelligunt?

CAPUT XIV.

Legem Mahometi esse irrationabilem ex parte finis, quia ultimam hominum felicitatem posuit in carnalibus delectationibus.

Mahometus **C**UM Mahometus esset voluptatum illecebris dedissimus, ipsamque voluptatum vim ad summam hominum felicitatem in carnalibus potuit voluptatibus. CUM Mahometus esset voluptatum illecebris dedissimus, ipsamque voluptatum vim ad summam hominum felicitatem in carnalibus potuit voluptatibus. CUM Mahometus esset voluptatum illecebris dedissimus, ipsamque voluptatum vim ad summam hominum felicitatem in carnalibus potuit voluptatibus.

Thom. à Jesu Oper. Tom. I.

stium & lectorum, umbracolorumque amenitates: tertio delicias concupiscentiarum, & blandimentorum muliebrum: quæ, ut ait Tullius, voces potius præcedunt, quam hominum sunt.

Fundamenta autem & motiva Mahometi duo sunt præcipue: primum, quia non esset beatitudo, ut ipse ait, si illum oblectamentum in Paradiso deesset: Secundum, quia si ultra essent omnia in Paradiso, si non esset voluptas secundum luxuriam: unde concludit porcus ille, quod quicquid voluit, præsto est, & quæcumque delicias, & quomodocumque voluit, habent omnia ad libitum, sine mora & difficultate. Ita quidem, quod quæ hic Uxores habuerunt fideles, habebunt & illic: cæteræ concubinæ erunt, ancillarum vero non erit numerus.

In refutatione igitur hujus spurcissimi erroris, duo erunt à nobis præstanda. Primum demonstrabimus in alia vita non esse usum ciborum & venereorum: Secundum, non posse in his consistere veram hominis felicitatem.

Quantum ad primam partem, hic error appetitissimis rationibus confutatur. Primo resurrectio futura erit ad vitam immortalam, ut patet: unde Isai. 25. dicit: *Præcipitabit Deus mortem in sempiternum, & Osee 13. Secundum translationem 70. Absorpta est mors in victoria.* Et Apoc. 20. dicitur: *Mors ultra non erit.* Ipse etiam Mahometus in libro de sua doctrina, dicit: *Quod postquam omnia mortua fuerint, Deus occidet mortem, & postea resurgent immortales & integri.* Cum ergo omnino sublata erit mors, necesse erit à resurgentibus subtrahi, quæ corruptibili vitæ deseruiunt, sive quæ ad mortalis vitæ statum ordinantur. Manifestum est autem quod ciborum usus corruptibili vitæ deseruit; ad hoc enim cibos assumimus, ut corruptio, quæ possit accidere ex corruptione naturalis humiditatis, eviteretur. Est etiam in præfenti necessarius usus ciborum ad augmentum, quod post resurrectionem in hominibus non erit; quia omnes in debita quantitate resurgent. Similiter conjunctio maris & feminæ corruptibili vitæ deseruit, ordinatur enim ad generationem, per quam, quod perpetuo conservari non potest in individuo, in specie conservetur. Cum autem, ut dictum est, vita resurgentium incorruptibilis sit; homines enim eodem numero conservabuntur; ergo fatuum est, & irrationabile dicere, quod in resurgentibus sit ciborum, aut venereorum usus.

Secundo probatur, quia vita resurgentium non minus ordinata erit, quam præfens, sed potius magis. In hac vita usus ciborum ordinatur ad aliquem finem; ad hoc enim cibis assumitur, ut per digestionem convertatur in corpus: si ergo post resurrectionem erit ciborum usus, oportebit ut ad hoc sit, ut convertatur in corpus: cum ergo à corpore resurgentis nihil resolvetur, eo quod corpus erit incorruptibile: oportet dicere quod totum quod convertitur ex alimento, transeat in augmentum: & ita corpora resurgentium in infinitum augebuntur: aut oportebit dicere quod erant ibi tot egestiones, & alia fœditates, ut tantum resolvetur, quantum convertitur, quorum utrumque est inconueniens. Nec valet quod ipse Mahometus dicit in libro de doctrina sua, non fore ibi egestionem sordium, sed purgationem per sudorem: sicut poer in utero matris, nutritur quidem, non tamen egerit. Corpora enim resurgentium ita erunt incorruptibilia, ut nihil de eis possit resolvi; unde non valet similitudo.

Cc

Tertio.